

Tenzij de Heer het huis bouwt

Het ontwerp van God betreffende het gezin

Door: Gregg Bing

Eén van de grootste problemen in onze wereld vandaag is dat te veel huizen en families niet door de Heer zijn gebouwd, dat wil zeggen dat ze niet zijn gebouwd volgens de principes die God in Zijn Woord heeft ontvouwd. Dit boekje onderzoekt de belangrijkste verantwoordelijkheden die God heeft gegeven aan mannen, vrouwen, kinderen en ouders, zoals die worden geleerd door de Apostel Paulus in zijn brief aan de Kolossenzen.

<u>Inhoudsopgave</u>		Blz.
(1)—Introductie	Gods ontwerp voor het gezin	01
(2)—Het huwelijk	Ingesteld door God	02
(3)—Vrouwen	Onderwerpt u aan uw eigen mannen	04
(4)—Echtgenoten	Houdt van uw vrouwen	08
(5)—Ouders en kinderen	Het fundament van de maatschappij	12
(6)—Kinderen	Gehoorzaam je ouders	13
(7)—Vaders	Gods opdrachten aan vaders	17
(8)—Wijsheid	Om een gezin te bouwen	26

(1)—Introductie - Gods ontwerp voor het gezin

“Psalm 127:1:..... Zo de HEERE het huis niet bouwt, te vergeefs arbeiden deszelfs bouwlieden daaraan;.....”

Deze uitdrukking kan toegepast worden op alles wat Gods volk bouwt, als u echter de volgende verzen van deze Psalm leest (verzen 3-5), blijkt daaruit duidelijk dat het woord “huis” (in vers 1) verwijst naar een huishouden of een huis, dat wil zeggen een gezin. Eén van de grootste problemen in onze wereld vandaag is dat te veel huizen en gezinnen niet door de Heer zijn gebouwd, dat wil zeggen dat ze niet zijn gebouwd volgens de principes die God in Zijn Woord heeft ontvouwd. We begrijpen waarom dit waar is voor ongelovige gezinnen, maar het is triest om te zeggen dat hetzelfde probleem eveneens in christelijke gezinnen voorkomt. Statistieken tonen aan dat het scheidingspercentage van christelijke huwelijken ongeveer hetzelfde is als voor ongelovigen.

In zijn brief aan de heiligen te Kolosse behandelt de apostel Paulus de kwestie betreffende Gods principes voor godvruchtige huizen en gezinnen. Terwijl hij deze kwesties meer in detail in zijn brief aan de Efeziërs bespreekt, kunnen we veel leren door te kijken naar de korte uitspraken in de brief aan de Kolossenzen. Paulus vat Gods principes voor huis en gezin samen tot de belangrijkste verantwoordelijkheden voor elk gezinslid: de vrouw, de man, de kinderen en de ouders.

“Kol.3:18-21: 18 Gij vrouwen, zijt uw eigen mannen onderdanig, gelijk het betaamt in den Heere. 19 Gij mannen, hebt uw vrouwen lief, en wordt niet verbitterd tegen haar. 21 Gij kinderen, zijt uw ouderen gehoorzaam in alles, want dat is den Heere welbehagelijk. 21 Gij vaders, tergt uw kinderen niet, opdat zij niet moedeloos worden”.

(2)--Het huwelijk - ingesteld door God

Paulus begint met het huwelijk, het fundament van het huis. Het huwelijk werd in het begin door God ingesteld. In Genesis 1 en 2 lezen we hoe God alles in zes dagen geschapen heeft en dat Hij rustte van Zijn werk op de zevende.

Aan het eind van elke dag lezen we: *"en God zag dat het goed was"*.

Echter, nadat God de mens op de zesde dag had geschapen zei Hij dat iets "niet goed was".

“Gen.2:18: Ook had de HEERE God gesproken: Het is niet goed, dat de mens alleen zij; Ik zal hem een hulpe maken, die als tegen hem over zij.

God zelf verklaarde dat de man een "helper" nodig had, iemand die vergelijkbaar is met hem. Omdat alle dieren, die God had geschapen, vóór Adam werden gebracht om hen te benoemen, bleek dat niemand van hen geschikt of vergelijkbaar was met hem. Geen van de dieren zou de hulp kunnen zijn die Adam nodig had (Genesis 2:19-20). God bracht een diepe slaap over Adam, nam één van zijn ribben, vormde de vrouw uit de rib, en bracht haar vervolgens naar Adam. Het doet ons denken aan hedendaagse huwelijksceremonies waar de vader van de bruid haar door het gangpad begeleidt en haar aan de bruidegom voorstelt. In deze eerste bruiloft bood God de bruid aan Adam aan.

Toen Adam de vrouw zag, wist hij dat zij degene was die vergelijkbaar was met hem en toch heel anders. Adam riep in grote vreugde uit:

“Gen.2:23:..... Deze is ditmaal been van mijn benen, en vlees van mijn vlees! Men zal haar Manninne heten, omdat zij uit den man genomen is.

Deze prachtige persoon was zeer speciaal voor Adam omdat zij deel was van hem: "*been van mijn benen*" en "*vlees van mijn vlees*". Wat een prachtig eerste huwelijk! Niet zo formeel als onze hedendaagse ceremonies, maar vervuld met evenveel vreugde en blijdschap voor Adam en Eva.

Na de uitroep van Adam vinden we deze woorden:

"Gen.2:24-25: 24 Daarom zal de man zijn vader en zijn moeder verlaten, en zijn vrouw aankleven; en zij zullen tot een vlees zijn. 25 En zij waren beiden naakt, Adam en zijn vrouw; en zij schaamden zich niet.

Gods verklaring dat: "de man zijn vader en moeder zal verlaten" geeft aan dat de instelling van het huwelijk voor de gehele mensheid was. Deze opdrachten waren duidelijk niet bedoeld voor Adam en Eva, omdat ze geen aardse vader en moeder hadden.

Genesis 2:24 gaat verder met de omschrijving van God betreffende hetgeen een goed huwelijk maakt: het verlaten van vader en moeder, als echtgenoot en vrouw verbonden worden, en tot één vlees zijn. Wanneer een man gaat trouwen, moet hij zijn vader en moeder verlaten. Voordat een man is getrouwd is zijn belangrijkste relatie en zijn sterkste band met zijn ouders, maar nadat hij getrouwd is, is dat niet meer het geval. Dit betekent niet dat hij alle banden met zijn ouders verbreekt, maar zijn relatie met hen moet veranderen. Hij kan nog steeds een liefdevolle en nauwe relatie met zijn ouders hebben, maar het is niet langer het belangrijkste in zijn leven.

Wanneer een man trouwt, wordt hij: "samengevoegd met zijn vrouw". Het woord "samengevoegd" betekent zo sterk gelijmd, of gecementeerd dat, als u die twee probeert te scheiden, beide beschadigd of gebroken zullen worden. Uit al de woorden die God hier heeft gebruikt, is het duidelijk dat God het huwelijk bedoeld heeft om te zijn "tot de dood ons scheidt". God heeft nooit de bedoeling gehad dat huwelijken in echtscheiding zouden eindigen. Jezus vertelde de farizeeën: "*Hetgeen dan God samengevoegd heeft, scheidt de mens niet*" (Mattheus 19:6).

Wanneer een man en vrouw zijn samengevoegd als echtgenoot en vrouw worden zij "*één vlees*". Terwijl dit betrekking heeft op de seksuele eenwording van echtgenoot en vrouw, lijkt het meer aan te geven. Het huwelijk is een intieme relatie, niet alleen fysiek, maar ook mentaal, emotioneel en geestelijk. Wat een prachtig ontwerp van onze Schepper om tegemoet te komen aan de behoeften van zowel mannen als vrouwen.

De meesten van ons hebben dit soort intimiteit met een ander mens nodig. God, in zijn oneindige wijsheid, heeft vanaf het begin in deze behoefte voorzien toen Hij het huwelijk instelde. Als het huwelijk zo'n prachtige instelling is,

waarom eindigen er zoveel huwelijken, met inbegrip van christelijke huwelijken, in echtscheiding?

Het huwelijk kan alleen maar succesvol en eervol zijn voor de Heer wanneer zowel de echtgenoot als de vrouw de richtlijnen erkennen die God heeft neergelegd aangaande hun respectievelijke rollen en verantwoordelijkheden in de huwelijksrelatie.

Na het huwelijk te hebben onderzocht, het fundament van het “huis” dat God in het begin heeft ingesteld, gaat onze aandacht nu uit naar de specifieke gezinsleden en hun primaire verantwoordelijkheden, beginnen met de vrouwen.

(3)--Vrouwen – Onderwerpt u aan uw eigen mannen

In Kolossenzen 3 begint Paulus door de primaire verantwoordelijkheid te specificeren dat de vrouw zich op het huwelijk moet concentreren.

“Kol.3:18: Gij vrouwen, zijt uw eigen mannen onderdanig, gelijk het betaamt in den Heere.

Het woord “*onderdanig*” betekent “plaatsen of schikken onder”, om jezelf te onderwerpen aan het gezag van een ander. In het geval van vrouwen, aan hun eigen mannen. Dit leert ons niet dat alle vrouwen onderworpen moeten zijn aan alle mannen, of dat de vrouw onderworpen moet zijn aan alle mannen, maar dat elke vrouw aan haar eigen man onderworpen moet zijn. Dit is geen populair onderwijs vandaag de dag en zal niet als “politiek correct” worden beschouwd. Veel mensen denken dat deze ideeën hopeloos verouderd zijn. Aangenomen wordt dat dit onderwijs echtgenotes (vrouwen) verlaagt naar een positie die minderwaardig is ten opzichte van die van de echtgenoten (mannen). Hoewel dit de mening van verscheidene mensen in deze wereld zal zijn, was dat nimmer Gods bedoeling.

Bijvoorbeeld: sommigen voelen zich beledigd door Gods gebruik van het woord “hulpe”, in Genesis 2:18, waar Hij beschrijft wat de vrouw voor Adam zou zijn, maar er is niets in dit woord dat een ondergeschikte rol aangeeft voor vrouwen (echtgenotes). In feite gebruikt God ditzelfde woord vele malen in het Oude Testament om Zichzelf te beschrijven als een “Hulp” voor Zijn volk Israël (zie Psalm 33:20, Psalm 115:10-11). **Het woord “hulpe” is niet de rol van een dienaar, maar van iemand die hulp of assistentie verleent op gebieden waar iemand anders dat nodig heeft.** Met andere woorden, de vrouw, als een hulpe (helper), voorziet in wat nodig is om haar man te completeren (aan te vullen).

Mannen en vrouwen zijn verschillend ondanks het feit wat sommige sociale en politieke krachten ons vandaag willen doen geloven. God heeft mannen en vrouwen op deze manier geschapen met uitgesproken verschillen zowel fysiek, sociaal, emotioneel en in sommige opzichten zelfs mentaal. Vanwege hun verschillen hebben de meeste mannen en vrouwen iemand nodig om hen te helpen, te completeren (aan te vullen), God heeft het huwelijk dus ingesteld om een man en vrouw samen te brengen om als één te leven.

Omdat mannen en vrouwen verschillende sterke en zwakke punten hebben is het voor God logisch om mannen en vrouwen verschillende rollen en verantwoordelijkheden in de huwelijksrelatie te geven. Liefdevolle, succesvolle huwelijken vinden plaats wanneer zowel de man als de vrouw hun respectievelijke rollen, zoals die door God in Zijn Woord zijn vastgelegd, erkennen en gehoorzaam zijn aan God bij het vervullen van hun unieke verantwoordelijkheden. De rol van de vrouw wordt in Genesis 3:16 door God gegeven nadat Adam en Eva tegen God gezondigd hadden. God sprak deze woorden tot Eva:

“.....en tot uw man zal uw begeerte zijn, en hij zal over u heerschappij hebben“.

De positie van gezag in het huwelijk werd door God aan de man gegeven. Hij zou “heersen” of heerschappij over de vrouw hebben. Het was niet de bedoeling dat hij een dictator of leermeester zou zijn maar dat hij de verantwoordelijkheid van leiderschap in het huis op zich zou nemen.

Paulus vergelijkt de relatie van de vrouw tot haar man met die van de Gemeente tot Christus.

“Efeziërs 5:22-24: 22 Gij vrouwen, weest aan uw eigen mannen onderdanig, gelijk aan den Heere; 23 Want de man is het hoofd der vrouw, gelijk ook Christus het Hoofd der Gemeente is; en Hij is de Behouder des lichaams. 24 Daarom, gelijk de Gemeente aan Christus onderdanig is, alzo ook de vrouwen aan haar eigen mannen in alles.

Wanneer een vrouw zich aan haar eigen man onderwerpt, moet ze dat doen "gelijk aan de Here".

Zijn rol als hoofd van het gezin is een door God gegeven rol, dus wanneer de vrouw zich aan haar echtgenoot onderwerpt, doet ze dat in feite aan de Heer en aan Zijn wil en doel voor haar huwelijk en gezin.

De man is het hoofd van de vrouw, net zoals Christus het Hoofd van de Gemeente is. Dit is wat God aangeeft betreffende Zijn orde en regeling. Daarom, net zoals de Gemeente onderdanig is aan Christus, moeten vrouwen op dezelfde manier onderdanig zijn aan hun eigen mannen "in alles". Wanneer

een vrouw zich onderwerpt aan haar eigen man, toont zij haar eerbied en respect voor God (Ef.5:21).

In Kolossenzen 3:18 beschrijft Paulus een dergelijke onderwerping: "*gelijk het betaamt in den Heere*". Het woord "*betaamt*" spreekt over de juiste reactie of plicht. De plicht van de vrouw betreffende haar man, en nog belangrijker haar plicht voor God, is om zich aan haar eigen man te onderwerpen.

Aangezien de man het hoofd is, betekent dit dan een mindere positie voor de vrouw? Helemaal niet! Vrouwen en echtgenotes zijn heel bijzonder en zeer waardevol voor God. De apostel Petrus vertelde hierover in zijn eerste brief aan de Joden van de verstrooiing.

"1 Petrus 3:1-5: 1 Desgelijks gij vrouwen, zijt uw eigenen mannen onderdanig; opdat ook, zo enigen den Woorde ongehoorzaam zijn, zij door den wandel der vrouwen zonder Woord mogen gewonnen worden; 2 Als zij zullen ingezien hebben uw kuisen wandel in vreze. 3 Welker versiersel zij, niet hetgeen uiterlijk is, bestaande in het vlechten des haars, en omhangen van goud, of van klederen aan te trekken; 4 Maar de verborgen mens des harten, in het onverderfelijk versiersel van een zachtmoedigen en stillen geest, die kostelijk is voor God. 5 Want alzo versierden zichzelve eertijds ook de heilige vrouwen, die op God hoopten, en waren haar eigen mannen onderdanig;

Petrus benadrukt ook het belang dat een vrouw onderdanig is aan haar eigen man, zelfs als haar man niet gehoorzaam is aan het Woord. Dit kan betrekking hebben op een ongelovige echtgenoot of op een gelovige echtgenoot die het Woord niet gehoorzaamt met betrekking tot zijn wandel. Petrus spreekt over de invloed die de onderdanigheid van een vrouw kan hebben op haar ongehoorzame man. Haar eerbaar (rein) gedrag, vergezeld van haar vrees voor God, kan door God gebruikt worden om haar man te winnen voor de Heer.

De meeste vrouwen vandaag, waaronder veel christelijke vrouwen, leggen te veel nadruk op hun uiterlijke uitstraling: hun haardracht, zichzelf bekleden met fijne juwelen of modieuze kleding dragen. Hoewel deze dingen niet per se onjuist zijn, is de Heer meer geïnteresseerd in "*de verborgen mens des harten*". Echte schoonheid is dat wat onvergankelijk is; schoonheid die wordt gevonden in een "*zachtmoedigen en stillen geest*".

Het woord "*zachtmoedig*" wordt ook vertaald als "*nederig*". Een nederige geest is iemand die een houding tegenover God handhaaft en die Zijn betrekkingen met ons als goed accepteert en daarom rust in Hem en Zijn kracht. Deze zachtmoedigheid wordt gezien in het vriendelijk en zacht omgaan met anderen, zelfs met degenen die ons met kwaadwilligheid of vijandigheid behandelen. Zachtmoedigheid is het tegengestelde van zelfzucht of zelfgenoegzaamheid.

Het woord "rustig" betekent dat iemand gerust is; iemand die geen opschudding veroorzaakt, maar streeft naar vrede met anderen (Rom.12:18). Petrus zegt dat een zachtmoedige en stille geest "*kostelijk is voor God*". Het woord "*kostelijk*" betekent letterlijk "van grote waarde", iets dat grote eer waardig is; iets dat zeer dierbaar is. Vrouwen (echtgenotes) die dit soort prachtige geest bezitten zijn van grote waarde in Gods ogen.

Echtgenotes en moeders spelen een vitale rol in het christelijk gezin. In zijn brief aan Titus leert de apostel Paulus aan Titus om dingen te leren die overeen komen met de gezonde leer. Hij moet de oudere vrouwen instrueren om "leraressen van goede dingen" te zijn. In het bijzonder moeten ze de jongere vrouwen het volgende leren:

"Titus 2:4-5: 4 Opdat zij de jonge vrouwen leren voorzichtig te zijn, haar mannen lief te hebben, haar kinderen lief te hebben; 5 Matig te zijn, kuis te zijn, het huis te bewaren, goed te zijn, haar eigen mannen onderdanig te zijn, opdat het Woord Gods niet gelasterd worde.

Oudere vrouwen moeten de jongere vrouwen "leren". En hen instrueren om nuchter te zijn, om zichzelf te beheersen.

De plichten van een vrouw begint met liefde; liefde voor haar man en haar kinderen. Vrouwen moeten discreet zijn (van gezond verstand), kuis zijn (moreel en ethisch puur), om vrouw des huizes te zijn (of huisvrouw). Het woord "huisvrouw" verwijst niet naar een goede huishoudster die altijd een onberispelijk huis handhaaft, maar iemand die het huis en het gezin "bewaakt". In onze samenleving van vandaag de dag zijn er steeds meer aanvallen tegen Gods opvatting over huis en gezin zoals die in Zijn Woord zijn vastgelegd. De rol van de vrouw als "beheerder" van het huis is duidelijk een belangrijke verantwoordelijkheid. Wanneer ze deze verantwoordelijkheid serieus neemt, doet dat wat goed is en onderdanig is aan haar man als hoofd van het gezin, zijn haar handelingen een sterk getuigenis "*opdat het Woord Gods niet gelasterd worde*" (tegensproken wordt).

Hoe zit het met echtgenoten? Je zou verwachten dat hun hoofdverantwoordelijkheid is: "mannen, heers goed over je vrouwen", maar dat is niet wat het Woord van God leert.

(4)—Echtgenoten --houdt van uw vrouwen.

"Kol.3:19: Gij mannen, hebt uw vrouwen lief, en wordt niet verbitterd tegen haar.

De echtgenoot heeft allereerst de verantwoordelijkheid om zijn vrouw lief te hebben. De vraag is: Wat voor soort liefde heeft God in gedachten? Er zijn vier verschillende Griekse woorden voor liefde: eros, storge, phileo en agape.

“**Eros**” is het woord voor sensuele of lichamelijke liefde. Het beschrijft het hebben van een passie voor iets, meestal om je eigen wensen te bevredigen. Dit is wat de wereld vaak als liefde beschouwt. Het woord eros wordt niet gebruikt in het Nieuwe Testament.

“**Storge**” is het woord voor genegenheid, vooral tussen gezinsleden, zoals ouders en kinderen. Dit woord wordt ook niet gevonden in het Nieuwe Testament.

“**Phileo**” is meer een algemeen woord voor genegenheid, maar is niet beperkt tot alleen gezinsleden. Het beschrijft een tedere toegenegenheid voor iemand anders. Het spreekt vaak over liefde tussen vrienden. Dit woord wordt op verschillende manieren in het Nieuwe Testament gebruikt. Paulus gebruikt het in Titus 2:4 over de liefde van een jonge vrouw voor haar man en kinderen.

“**Agape**” is de hoogste vorm van liefde, onvoorwaardelijke liefde voor een ander. Het is niet het gevolg van passie of verlangen, maar een doelmatige keuze van de kant van iemand. Hoewel de Heilige Geest het spaarzaam gebruikt wordt in de seculiere Griekse literatuur het woord “agape” tot een geheel nieuw niveau verheven in het Nieuwe Testament. Overweeg deze betekenisvolle passage uit 1 Johannes 4.

“1 Joh.4:7-11: 7 Geliefden! Laat ons elkander liefhebben, want de liefde is uit God; en een iegelijk, die liefheeft, is uit God geboren, en kent God; 8 Die niet liefheeft, die heeft God niet gekend; want God is liefde. 9 Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard, dat God Zijn eniggeboren Zoon gezonden heeft in de wereld, opdat wij zouden leven door Hem. 10 Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons lief heeft gehad, en Zijn Zoon gezonden heeft tot een verzoening voor onze zonden. 11 Geliefden, indien God ons also lief heeft gehad, zo zijn ook wij schuldig elkander lief te hebben.

“Agape” liefde komt voort uit God, want God is liefde is. Niemand kan op deze manier liefhebben, tenzij iemand uit God geboren is en God kent, omdat God inderdaad liefde is. “Agape” liefde is liefde geven. God heeft ons zo liefgehad dat Hij Zijn eniggeboren Zoon voor ons gaf (Johannes 3:16). God heeft Zijn eniggeboren Zoon naar de wereld gestuurd, zodat we door Hem kunnen leven, maar God heeft hem ook naar het kruis gestuurd om verzoening te doen voor onze zonden. Wat een onbeschrijfelijk cadeau! (2 Kor. 9:15). Agape liefde is ook onvoorwaardelijk. God heeft Zijn Zoon niet voor ons geofferd omdat wij Hem liefhebben. In feite verdienen we niets van Gods liefde. God gaf Zijn Zoon om

voor ons te sterven, zelfs terwijl wij ellendige, hulpeloze zondaars waren (Rom. 5:6-8). Welke van deze soorten liefde moeten echtgenoten voor hun vrouwen hebben? Lichamelijke of seksuele liefde (Gr. Eros) is zeker een belangrijk onderdeel van een huwelijk (Gen. 2:24). Daarnaast is echte genegenheid (Gr. Phileo) en echte vriendschap een essentieel onderdeel van de relatie tussen man en vrouw. Het soort liefde dat een huwelijk echt in stand houdt is echter de opzettelijke keuze om je echtgenoot onvoorwaardelijk lief te hebben (Gr. Agape). Dit is het soort liefde dat mannen voor hun vrouwen moeten hebben.

Houdt van uw vrouw, zoals Christus de Gemeente heeft liefgehad

Houdt van uw vrouw, zoals Christus de Gemeente liefgehad heeft. De beste manier om dit soort liefde te begrijpen is om naar een voorbeeld te kijken. Paulus geeft mannen het beste voorbeeld van dit alles in Efeziërs 5.

“Ef.5:25-27: 25 Gij mannen, hebt uw eigen vrouwen lief, gelijk ook Christus de Gemeente liefgehad heeft, en Zichzelf voor haar heeft overgegeven; 26 Opdat Hij haar heiligen zou, haar gereinigd hebbende met het bad des waters door het Woord; 27 Opdat Hij haar Zichzelf heerlijk zou voorstellen, een Gemeente, die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks, maar dat zij zou heilig zijn en onberispelijk.

Echtgenoten moeten van hun vrouwen houden zoals Christus van de Gemeente hield. Hoe heeft Christus de Gemeente liefgehad? Hij heeft Zichzelf voor haar gegeven. De Heer Jezus heeft ons zo lief gehad dat Hij bereid was om Zijn leven voor ons te geven. Hij heeft Zich nederig onderworpen aan de wil van zijn Vader (Fil.2:5-8) en werd gegeven in de handen van boze mensen (Lukas 24:7), die Hem mishandelden, Hem beschaamden en Hem wreed kruisigden aan het kruis van Golgotha. Waarom zou Christus bereid zijn om zo'n lijden te verdragen? Hij hield van ons en wilde een nauwe, persoonlijke relatie met ons hebben, maar Hij wist dat Hij ons dan eerst moest heiligen en reinigen van onze zonden. De enige manier waarop dit zou kunnen gebeuren was door Zijn kruisdood voor onze zonden (1 Korinthiërs 15:3-4). Christus gaf Zijn leven voor onze zonden, opdat Hij ons Zichzelf heerlijk zou kunnen voorstellen. Echtgenoten moeten dit soort liefde en zorg voor hun vrouwen hebben. Echtgenoten kunnen hun vrouwen niet van hun zonden reinigen; alleen Christus kan dat doen. Echtgenoten kunnen en moeten hun vrouwen onvoorwaardelijk liefhebben, bereid zijn van zichzelf te geven om te voorzien in de behoeften van hun vrouwen, met name hun geestelijke behoeften.

Houdt van uw vrouw als uw eigen lichaam

Christus had de Gemeente, die Zijn lichaam is, lief (Efeziërs 1:22-23). Net zoals Christus van Zijn lichaam lief had, moeten mannen hun vrouwen liefhebben als hun eigen lichamen.

“Ef.5:28-29: 28 Alzo zijn de mannen schuldig hun eigen vrouwen lief te hebben, gelijk hun eigen lichamen. Die zijn eigen vrouw liefheeft, die heeft zichzelf lief. 29 Want niemand heeft ooit zijn eigen vlees gehaat, maar hij voedt het, en onderhoudt het, gelijkwijs ook de Heere de Gemeente.

“Die zijn eigen vrouw liefheeft, die heeft zichzelf lief”. Voor sommigen lijkt dit een vreemde stelling, maar het is het volgt van het feit dat, als man en vrouw in het huwelijk worden samengevoegd, ze één vlees worden (Gen. 2:24). De man moet zijn vrouw liefhebben en voor haar zorgen zoals hij voor zijn eigen lichaam zorgt, want zij is deel van hem. Dit soort liefde en zorg wordt op twee manieren aangetoond: voeden en onderhouden.

Echtgenoten moeten hun vrouwen voeden. Het woord “voeden” betekent in feite “om te voeden”, maar het draagt ook het idee om te voorzien in iemand zijn behoeften. De man moet aan de behoeften van zijn vrouw voldoen. Terwijl dit kan gaan over het voorzien van financiële voor haar fysieke behoeften (eten, kleding, onderdak, enz.), heeft ze andere behoeften die nog belangrijker zijn. De man moet zijn vrouw mentaal, emotioneel en geestelijk voeden. Een echtgenoot is meer dan alleen een broodwinner; hij moet het geestelijk hoofd zijn van het gezin. Terwijl de vrouw nog steeds een individu is met haar eigen persoonlijke relatie met de Heer, is de man een voorbeeld en geeft leiding in hun gezin op het gebied van gebed, bijbelstudie, aanbidding en geestelijke groei. Hij moet evenveel voor haar behoeften zorgen alsdat hij voor zijn eigen behoeften zorgt.

Echtgenoten moeten hun vrouwen ook koesteren. Het woord “koesteren” betekent letterlijk warm houden. Het wordt gebruikt in de Septuagint (Griekse) versie van Deuteronomium 22:6 om een moedervogel te beschrijven die haar jongen bedekt en verwarmt. Koesteren is dus liefdevol verzorgen en beschermen; veiligheid en zekerheid bieden. De man is er om te voorzien in deze warme, zachte, beschermende zorg voor zijn vrouw. Zij moet zich veilig voelen in zijn liefde, niet alleen voor fysiek gevaar of kwaad, maar nog meer voor geestelijk gevaar voor hun gezin.

Wees niet verbitterd naar uw vrouw

In de laatste helft van Kolossenzen 3:19 vermaant Paulus echtgenoten dat zij niet verbitterd zijn (of worden) tegenover hun vrouwen. Het woord

“verbitтерd” verwijst naar de houding van de man naar zijn vrouw. Terwijl een man soms af en toe boos kan zijn op zijn vrouw, moet hij niet verbitтерd worden tegen haar, om vervolgens te blijven zitten met een constante bittere smaak in zijn mond (of maag) betreffende haar. Wanneer een man dit gevoel heeft tegenover zijn vrouw, zal hij meestal hard met haar omgaan. De apostel Petrus, in zijn eerste brief, behandelt het probleem van de houding van een man naar zijn vrouw.

“1 Petrus 3:7: Gij mannen, insgelijks, woont bij haar met verstand, aan het vrouwelijke vat, als het zwakste, eer gevende, als die ook mede-erfgenamen der genade des levens met haar zijt; opdat uw gebeden niet verhinderd worden.

Petrus geeft de echtgenoten de opdracht om met verstand bij hun vrouwen te wonen. Het woord “verstand” (begrip) komt uit het Griekse woord “gnosis” wat kennis betekent. Het gebruik van dit woord benadrukt het belang van een man die er naar zoekt om zijn vrouw te kennen en te begrijpen. Hoewel man en vrouw één vlees worden in het huwelijk, moet hun relatie groeien en ontwikkelen, omdat ze samenleven.

Het is interessant dat in de Oud Testamentische Schrift het woord “bekennen” wordt gebruikt om de seksuele intimiteit tussen een echtgenoot en zijn vrouw te beschrijven, zie *“Gen. 4:1: En Adam bekende Heva, zijn huisvrouw, en zij werd zwanger, en baarde Kain, en zeide: Ik heb een man van den HEERE verkregen!*

Het gebruik van het woord “bekennen” (bekend zijn met) betekent dat echtgenoot en echtgenote meer dan alleen fysieke intimiteit delen. Er is een mentale, emotionele en geestelijke intimiteit die zich ook ontwikkelt. Een echtgenoot moet een echte, geconcentreerde inspanning leveren om te kennen en te begrijpen de behoeften van zijn vrouw op al deze gebieden.

Petrus richt zich ook op het belang dat de mannen eer geven aan hun vrouwen. Het woord “eer” verwijst letterlijk naar de prijs of de kosten van iets, dat wil zeggen de waarde ervan. Echtgenoten moeten de grote waarde erkennen die in hun vrouwen wordt gevonden. Spreuken 18:22 zegt:

“Die een vrouw gevonden heeft, heeft een goede zaak gevonden, en hij heeft welgevallen getrokken van den Heere.

Een godvruchtige vrouw is een grote zegen van de Heer, daarom zou een echtgenoot haar als zodanig moeten waarderen en eren. Sommigen betogen dat vrouwen zwakker zijn dan mannen, ondergeschikt zijn aan mannen en dus minder belangrijk zijn voor God. Geen van dezen zijn Bijbelse ideeën. Petrus geeft aan dat vrouwen de zwakkere vaten zijn. Hoewel dit fysiek waar kan zijn van vrouwen vermindert dit op geen enkele wijze de waarde van hun rol en

belang voor God. Petrus spreekt van vrouwen als erfgenamen (samen met hun echtgenoten) van de genade des levens. De uitdrukking "samen erfgenamen" betekent dat gelovige vrouwen gelijk met hun gelovige echtgenoten in de erfenis van de genade des levens delen. Een man die de waarde van zijn vrouw niet erkent en haar eert zoals God doet, die zal zijn eigen geestelijk leven en groei verhinderen.

Hoewel de Schriften duidelijk leren dat de man het hoofd van zijn vrouw is, is dit niet een positie van grote macht of voorrecht zoals sommigen onterecht geloven, maar één van grote verantwoordelijkheid. De man is het geestelijk hoofd van zijn gezin. Hij moet de behoeften van zijn gezin verzorgen, hen bescherming en veiligheid bieden, niet alleen fysiek maar ook geestelijk. De eerste prioriteit van de man is om zijn vrouw onvoorwaardelijk lief te hebben, net zoals een man zijn eigen lichaam liefheeft, net zoals Christus de Gemeente heeft liefgehad. Dit is wat hij, verbonden met God, moet doen. Dit is zijn plicht, zeker aan zijn vrouw, maar belangrijker nog, dit is zijn plicht aan God.

We richten nu onze aandacht van de huwelijksrelatie naar de relatie en verantwoordelijkheden van:

(5)—Ouders en kinderen - Het fundament van de maatschappij.

Wanneer we een morele en geestelijke afname zien in de maatschappij, is één van de factoren die mede bepalend is voor een dergelijke afvalligheid ongehoorzaamheid aan de ouders. Paulus noemt dit als één van de kenmerken van de Heidenwereld vóór de roeping van Abram (Rom. 1:30). Hij vertelt Timotheüs ook dat in de laatste dagen van deze huidige bedeling "zware tijden zullen ontstaan" tijden waarin de mensen "den ouderen ongehoorzaam" zullen zijn (2 Tim 3:2). Spreuken 30:12-14 beschrijft een geslacht ".....dat rein in zijn ogen is, en van zijn drek niet gewassen is". Als we terugkijken naar vers 11 van deze zelfde passage, vinden we één van de bijdragende factoren voor zo'n slecht geslacht.

"Spreuken 30:11: Daar is een geslacht, dat zijn vader vervloekt, en zijn moeder niet zegent;

Het gezin heeft duidelijk een grote invloed op de samenleving als geheel. Kinderen die ongehoorzaam en respectloos opgroeien betreffende het gezag van hun ouders, zullen waarschijnlijk nooit respect krijgen voor andere autoriteiten, of het nu gaat om school, kerk, overheid of zaken. Daarom benadrukt Paulus het belang dat huizen en gezinnen worden gebouwd op geestelijke principes; huizen waar elk gezinslid begrijpt en zich onderwerpt aan zijn of haar door God gegeven verantwoordelijkheden.

(6)—Kinderen - Gehoorzaam je ouders.

“Kol.3:20: Gij kinderen, zijt uw ouderen gehoorzaam in alles, want dat is den Heere welbehagelijk.

De belangrijkste verantwoordelijkheid die God aan kinderen geeft, is om hun ouders te gehoorzamen. Het woord “gehoorzamen” betekent niet alleen om met de oren te horen, maar acht te slaan op hetgeen wordt gezegd en het ook doen. Hetzelfde woord wordt gebruikt om te beschrijven hoe onreine geesten Jezus gehoorzaamden (Markus 1:27), hoe de wind en de zee Jezus gehoorzaamden om stil te zijn (Mattheüs 8:27), en hoe slaven hun meesters naar het vlees moeten gehoorzamen (Ef 6:5). In elk van deze gevallen zien we dat gehoorzaamheid het zich onderwerpen aan de autoriteit omvat, door God gegeven autoriteit. De onreine geesten gehoorzaamden Jezus omdat zij wisten wie Hij was, "de Zoon van God". De winden en de zee gehoorzaamden Jezus omdat Hij de Schepper van alle dingen is. Slaven moesten hun meesters gehoorzamen, omdat ze autoriteit over hen hadden volgens de Romeinse wet.

Kinderen worden onder het gezag van hun ouders geplaatst door de wetten van de samenleving, maar nog belangrijker: door God. Het belang van deze autoriteit is te zien in het feit dat het één van de Tien Geboden is, dat de basis is van de wetten die door Mozes gegeven zijn aan Gods uitverkoren volk, Israël. De eerste vier geboden spreken over Israëls plichten aan God, de laatste zes hun plichten tot elkaar. Het eerste gebod in deze tweede groep is:

“Ex. 20:12: Eert uw vader en uw moeder.....”.

Hoewel dit gebod niet specifiek gehoorzaamheid aangeeft, benadrukt het het belang van kinderen dat ze de autoriteit, die God aan hun ouders heeft gegeven, erkennen en eerbiedigen. Zelfs de Heer Jezus, die opgegroeid is onder de wet van Mozes, erkende de autoriteit die aan Zijn aardse "ouders" gegeven was, met inbegrip van zijn moeder Maria, en Jozef, hoewel hij (Jozef) niet de biologische vader van Jezus was.

“Lukas 2:51: En Hij ging met hen af, en kwam te Nazareth, en was hun onderdanig.....”.

Hoor de opdracht

Een van de belangrijkste aspecten van gehoorzaamheid is "het horen". Salomo werd geleid door God om de spreuken te schrijven om zijn kinderen te leren om wijs te leven. Eén van de dingen die hij benadrukte was:

“Spreuken 1:8-9: 8 Mijn zoon! hoor de tucht uws vaders, en verlaat de leer uwer moeder niet; 9 Want zij zullen uw hoofd een aangenaam toevoegsel zijn, en ketenen aan uw hals.

De instructies van een godvruchtige vader en moeder zullen, als het kind het hoort en ook doet, het leven van het kind met genade en goedheid versieren. Hetzelfde principe geldt voor gelovigen, als kinderen van God. Wij hebben een geweldige Vader die ons instructies heeft gegeven in Zijn Woord. We moeten Hem gehoorzaam zijn. Het boek Hebrëeën beschrijft de gehoorzaamheid van Abraham op deze manier:

“Hebr.11:8: Door het geloof is Abraham, geroepen zijnde, gehoorzaam geweest, om uit te gaan naar de plaats, die hij tot een erfdeel ontvangen zou; en hij is uitgegaan, niet wetende, waar hij komen zou.

Abraham gehoorzaamde God *“door het geloof”*. Hij vertrouwde God *“ en hij is uitgegaan, niet wetende, waar hij komen zou”*. Hoe kreeg Abraham zo’n geloof? Het antwoord vindt u in deze bekende passage:

“Rom.10:17: Zo is dan het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods,

Deze nadruk op het horen wijst er op hoe belangrijk de communicatie is in de ouder-kind relatie. Kinderen moeten leren om naar hun ouders te luisteren, horen naar de instructies en de waarschuwingen die ze geven, ze in acht nemen en doen. Ouders moeten ervoor zorgen dat ze duidelijk communiceren met hun kinderen over wat vereist wordt. Verwacht niet dat ze het direct goed begrepen hebben en stel ze niet aansprakelijk als je jezelf niet duidelijk hebt uitgedrukt.

Eer uw vader en moeder

Terwijl het horen en doen behoren bij het idee van gehoorzaamheid, is er meer. In Efeziërs 6:1-2 verklaart Paulus dat kinderen hun ouders in de Heer moeten gehoorzamen, want dat is recht, hij citeert ook het zesde gebod: *“Eer uw vader en moeder.”* Gehoorzaamheid wordt voornamelijk gezien in de acties van het kind, horen en doen; maar gehoorzaamheid houdt ook de houding van het kind in. Kinderen moeten hun vader en moeder eren. Het woord *“eren”* betekent letterlijk *“om een waarde of prijs er van vast te stellen”*. Eren is om de grote waarde er van inzien, om te waarderen, om lief te hebben en derhalve te respecteren. Kinderen moeten erkennen hoe waardevol hun ouders zijn, zowel voor hen als voor God. Zij moeten de positie en autoriteit respecteren die God aan hun ouders heeft gegeven.

Paulus wijst erop dat dit gebod: *“eer uw vader en moeder” “het eerste gebod is met een belofte”*. Wat was de belofte? De belofte betrof twee aspecten van hun leven: de kwaliteit ervan (*“Opdat het u welga”*) en de kwantiteit (*“en dat gij lang leeft op de aarde”*). Terwijl we deze belofte niet kunnen inroepen tijdens deze huidige bedeling van genade, met name de belofte van een lang leven, wordt er een principe gevonden in deze belofte die we kunnen toepassen. Ons gezinsleven heeft invloed op alle aspecten van ons leven. Een kind dat zijn vader en moeder eert, en gehoorzaam is aan hen, heeft een goede kans om een goed leven te hebben, een leven dat door God gezegend wordt en gebruikt kan worden tot Zijn glorie.

De Heer welgevallig

Waarom is het zo belangrijk dat kinderen hun ouders *“in alles gehoorzamen?”* Ten eerste omdat *“omdat het recht is”* (Ef 6:1); niet noodzakelijkerwijs juist in de ogen van de mensen, maar zeker in Gods ogen. Psalm 19:8 zegt: *“De bevelen des Heeren zijn recht, verblijdende het hart”*. Wanneer een kind zijn ouders gehoorzaamt, leven ze recht of rechtvaardig, wat datgene is wat Gods genade ons leert te doen (Titus 2:12). Ten tweede, de gehoorzaamheid van een kind aan zijn of haar ouders is *“de Heere welgevallig”*; het brengt Hem welgevallen en zorgt ervoor dat Hij vervuld wordt met vreugde of verblijding. Dit zou het verlangen van ieder van ons als gelovigen moeten zijn, om God te behagen, om Hem welgevallig te zijn met ons leven en onze dienst.

Kinderen moeten hun ouders gehoorzamen *“in de Heer”*. Dit betekent dat, wanneer kinderen hun ouders gehoorzamen, ze eigenlijk God gehoorzamen. Als zij zich onderwerpen aan het gezag van hun ouders over hun leven, leren ze het belang van het zich onderwerpen aan de Heer en aan Zijn gezag in hun leven. Paulus schreef aan de Korinthiërs:

“1Kor.6:19-20: 19 Of weet gij niet, dat ulieder lichaam een tempel is van den Heiligen Geest, Die in u is, Dien gij van God hebt, en dat gij uws zelfs niet zijt? 20 Want gij zijt duur gekocht: zo verheerlijkt dan God in uw lichaam en in uw geest, welke Godes zijn.

Waarom zijn kinderen ongehoorzaam?

Als ouders realiseren we ons heel snel dat gehoorzaamheid en onderdanigheid geen natuurlijke eigenschappen van het kind zijn. Het zit niet in hun aard. Spreuken 29:15 stelt het op deze manier: *“een kind, dat aan zich zelf gelaten is, beschaamt zijn moeder”*. Kinderen worden geboren met een zondige natuur. David erkende dat in zijn gebed, van belijdenis, aan God: *“Zie, ik ben in*

ongerechtigheid geboren, en in zonde heeft mij mijn moeder ontvangen" (Psalm 51: 5). De profeet Jeremia werd geleid door God om te schrijven: *"Arglistig is het hart, meer dan enig ding, ja, dodelijk is het, wie zal het kennen?"* (Jer.17:9). De wereld wil ons laten geloven dat de mensen in principe goed van aard zijn, maar dit is duidelijk niet wat de Bijbel leert. Als we naar een kleine baby of een jong kind kijken spreken we vaak over hoe lief en onschuldig ze zijn, maar we moeten erkennen dat kinderen met een zondige natuur geboren worden; een natuur die hen op zichzelf gericht maakt. Zelfs baby's of jonge kinderen zijn vooral gericht op het voldoen van hun eigen behoeften of wil, iets wat ze vaak kunnen krijgen door te gaan huilen. Als zij groeien, zullen zij niet van nature de eigenschap van gehoorzaamheid ontwikkelen; ze moeten worden onderwezen.

Een andere factor die ervoor zorgt dat kinderen hun ouders niet gehoorzamen is het milieu waarin ze moeten leven - een omgeving die Paulus noemde *"deze tegenwoordige boze wereld"* (Gal. 1: 4). Johannes, die aan de Joden van zijn dag schreef, waarschuwde voor het gevaar om niet betoverd te worden door de dingen van deze wereld.

"1Joh.2:15-17: 15 Hebt de wereld niet lief, noch hetgeen in de wereld is; zo iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem. 16 Want al wat in de wereld is, namelijk de begeerlijkheid des vleses, en de begeerlijkheid der ogen, en de grootsheid des levens, is niet uit den Vader, maar is uit de wereld. 17 En de wereld gaat voorbij, en haar begeerlijkheid; maar die den wil van God doet, blijft in der eeuwigheid.

De berichten die onze kinderen krijgen uit de wereld, of het nu gaat om televisie, films, boeken, scholen of hun collega's, moedigt hen niet aan om zich aan God te onderwerpen of gehoorzaam te zijn aan hun ouders. Wij moeten ons bewust zijn van en hen bewust maken van de gevaarlijke invloeden die deel uitmaken van dit boze wereldstelsel waarin ze leven. We moeten hen waarschuwen dat Satan momenteel de overste (heerser) van deze wereld is. We kunnen onze kinderen niet van de wereld isoleren, maar we moeten alles doen wat we kunnen om ervoor te zorgen dat ze: *"dezer wereld niet gelijkvormig"* (Rom.12:2) worden.

Als ouders moeten we begrijpen dat onze kinderen gewoon: "kinderen" zijn. Zij hebben niet de volwassenheid, wijsheid en onderscheid van volwassenen. Spreuken 22:15 zegt: *"De dwaasheid is in het hart des jongen gebonden; de roede der tucht zal ze verre van hem wegdoen"*. Het woord "dwaasheid" betekent gewoon dat ze de volledig ontwikkelde wijsheid nog missen.

Ze denken, spreken en handelen vaak op dwaze manieren. Paulus sprak over zijn eigen kindertijd in 1 Korintiërs 13.

“1Kor.13:11: Toen ik een kind was, sprak ik als een kind, was ik gezind als een kind, overlegde ik als een kind; maar wanneer ik een man geworden ben, zo heb ik te niet gedaan hetgeen eens kinds was”.

We moeten erkennen dat onze kinderen op veel verschillende gebieden moeten groeien, ontwikkelen en volwassen worden.

Zelfs de Heer Jezus, toen Hij opgroeide: *“.....nam toe in wijsheid, en in grootte, en in genade bij God en de mensen”* (Lukas 2:52).

Al deze factoren dragen bij aan de neiging van een kind om zijn ouders ongehoorzaam te zijn. Gehoorzaamheid komt niet vanzelf. Kinderen moeten geïnstrueerd, opgeleid en gedisciplineerd worden.

We richten nu onze aandacht op de verantwoordelijkheden die God aan de ouders heeft gegeven.

(7)—Vaders - Gods opdrachten aan vaders.

“Kol.3:21: Gij vaders, tergt uw kinderen niet, opdat zij niet moedeloos worden.

Het eerste wat we zien in dit vers is dat God deze richtlijn niet aan de ouders maar specifiek aan vaders adresseert. Waarom is dat het geval? Moeders spelen uiteraard een vitale rol bij het opvoeden van hun kinderen. In Titus 2:4-5 lezen we hoe de oudere vrouwen in de gemeente de jongere vrouwen moeten leren.

“Titus 2:4-5: 4 Opdat zij de jonge vrouwen leren voorzichtig te zijn, haar mannen lief te hebben, haar kinderen lief te hebben; 5 Matig te zijn, kuis te zijn, het huis te bewaren, goed te zijn, haar eigen mannen onderdanig te zijn, opdat het Woord Gods niet gelasterd worde.

Het is duidelijk dat de focus van jonge vrouwen en moeders op hun huizen en gezinnen ligt. Men wordt geleerd om hun mannen lief te hebben, hun kinderen lief te hebben en huisvrouw te zijn. Het woord “huisvrouw” is niet een beschrijving van degene die gewoon een huishoudster of schoonmaakster is.

De King James Bible vertaalt dit woord als “thuis de wacht houden”, een uitdrukking die spreekt van iemand die het huis bewaard, bewaakt of beschermt. Dit is wat jonge vrouwen en moeders moeten zijn: de bewakers van hun huizen. Hoewel de maatschappij deze rol voor vrouwen vaak onderuit haalt, is het in Gods ogen een geweldig werk dat van groot belang is voor het gezin, de maatschappij en God zelf.

Waarom zijn de instructies van Kolossenzen 3:21 (evenals die van Efeziërs 6:4) specifiek gericht aan vaders? Op dezelfde manier als de man het hoofd van de vrouw in de huwelijksrelatie is, is de vader het geestelijke hoofd van zijn huishouden. Hij is verantwoordelijk voor het geven van geestelijk leiderschap aan zijn vrouw en zijn kinderen. Terwijl beide ouders, kunnen en moeten, betrokken zijn bij het opvoeden en het verstrekken van geestelijke training aan hun kinderen, is het de verantwoordelijkheid van de vader om er op toe te zien dat dit werk wordt gedaan.

In Paulus zijn brief aan de Efeziërs geeft hij dezelfde instructies aan vaders zoals hij dat geeft in Kolossenzen 3:21, maar voegt hij een aantal verantwoordelijkheden toe.

“Ef.6:4: En gij vaders, verwekt uw kinderen niet tot toorn, maar voedt hen op in de lering en vermaning des Heeren.

De negatieve kant van de verantwoordelijkheid van een vader is: *“verwekt uw kinderen niet tot toorn”*. Aan de positieve kant wordt een vader opgedragen: *“maar voedt hen op in de lering en vermaning des Heeren”*. We zullen eerst de positieve kant onderzoeken.

Voedt uw kinderen op

Vaders zijn gericht op “opvoeden”, een uitdrukking die betekent om op te voeden of groot te brengen, maar vooral om te voeden. In het algemeen spreekt het erover om hen te ondersteunen, in hun behoeften voorzien. Ditzelfde woord wordt gebruikt in Efeziërs 5:29 om te beschrijven hoe een man zijn eigen lichaam voedt en hoe Christus de Gemeente voedt, die Zijn lichaam is. Vaak zien we dat de man en vader wordt beschreven als iemand “die er in voorziet”. Meestal wordt dit bedoeld als de broodwinner, degene die voor de fysieke behoeften van zijn huis en gezin zorgt, zoals voedsel, huisvesting, kleding, enz. Het is zonder twijfel dat de Bijbel mannen sterk aanmoedigt om hun eigen gezinnen te voorzien.

“1Tim.5:8: Doch zo iemand de zijnen, en voornamelijk zijn huisgenoten, niet verzorgt, die heeft het geloof verloochend, en is erger dan een ongelovige.

Terwijl veel mannen gewetensvol zijn om in de fysieke behoeften van hun gezin te voorzien, zijn er te veel die een nog veel belangrijker gebied van de behoeften van hun gezin negeren - hun geestelijke behoeften.

De geestelijke en morele opleiding/opvoeding van kinderen is **NIET** de verantwoordelijkheid van de gemeenschap waarin ze leven; het is **NIET** de verantwoordelijkheid van de overheid (staat of lokaal); het is **NIET** de

verantwoordelijkheid van de scholen; het is ook **NIET** de verantwoordelijkheid van de lokale gemeente. De geestelijke en morele opleiding/opvoeding van kinderen is de verantwoordelijkheid van ouders, met name de **VADER!** Echtgenoten en vaders worden door God belast om te voorzien in geestelijk leiderschap, voor hun vrouwen en kinderen, in hun aanbidding van de Heer, het bestuderen van Gods Woord, hun wandel met de Heer en hun dienst en werk voor de Heer. Dit is wat het betekent om ze op te voeden.

Er zijn twee belangrijke aspecten hoe vaders hun kinderen moeten opvoeden: opleiding en vermaning. Elk van deze aspecten wordt gekwalificeerd door de uitdrukking "in de Heer". De opleiding en vermaningen die hier worden bedoeld centreren zich rond de Heer en Zijn Woord; het is geestelijk van aard.

Opleiding in de Heer

Het woord "opleiding" komt uit een Grieks woord dat de opleiding of het instrueren van kinderen inhoudt. Het gaat om alle aspecten van het opvoeden van een kind tot geestelijke volwassenheid: onderwijs en instructie, maar ook discipline, correctie en tuchtiging.

De meeste ouders benadrukken vandaag de dag de opleiding van hun kinderen. Ze willen dat ze het goed doen op school; om het lezen, schrijven, wiskunde, kunst en geschiedenis leren te waarderen. Al deze dingen zijn in zekere mate belangrijk, maar er is ook training nodig op andere gebieden dan deze schoolvakken als een kind echt wil groeien en volwassen wil worden.

De "opleiding" die we onze kinderen moeten geven is om "van de Heer" te worden. Dit verwijst naar opleiding in de kennis van de Heer, kennis die alleen in Gods Woord kan worden gevonden.

Zijn we net zo bezorgd over de kennis van onze kinderen aangaande het Woord van God (2 Tim. 2:15-17), zoals we dat zijn om hun vermogen om lange staartdelingen te maken? Spenderen we voldoende tijd aan het hen onderwijzen in het evangelie van Gods genade (Rom 1:16)? Zijn we net zo bezorgd over hun godvruchtig karakter (Titus 2:11-14), zoals we dat zijn over de karakters in een zogenaamd klassiek literatuurwerk? De schrijver van de Spreuken gaf aan zijn kinderen een wijze opdracht, hij onderstreepte het belang van het opbouwen van het huishouden of het gezin met geestelijke wijsheid, kennis en begrip:

"Spreuken 24:3-4: 3 Door wijsheid wordt een huis gebouwd, en door verstandigheid bevestigd; 4 En door wetenschap worden de binnenkameren vervuld met alle kostelijk en liefelijk goed.

Vaders, het is jullie verantwoordelijkheid om er op toe te zien dat je kinderen getraind zijn in de dingen van de Heer en Zijn Woord!

Een belangrijk onderdeel van deze geestelijke training is discipline. Wanneer mensen dit woord "discipline" zien, denken ze gewoonlijk alleen aan straf. Hoewel er soms straf is, is het doel van de discipline training; het omvat tuchtiging en correctie, zodat een kind van de ervaring kan leren. De behoefte aan discipline bij kinderen wordt uitgelegd in verschillende passages in het boek Spreuken. Overweeg deze twee voorbeelden:

"Spreuken 22:15: De dwaasheid is in het hart des jongen gebonden; de roede der tucht zal ze verre van hem wegdoen.

"Spreuken 29:15: De roede, en de bestraffing geeft wijsheid; maar een kind, dat aan zich zelf gelaten is, beschaamt zijn moeder.

Terwijl het gebruik van de term "roede" fysieke straf kan betekenen, ligt de focus op het corrigeren en instrueren van het kind, waardoor wijsheid wordt verleend en derhalve de dwaasheid, die van nature in hem (of haar) is, wordt weggenomen. Een kind dat simpelweg aan zichzelf wordt overgelaten zal schande over zichzelf en zijn familie brengen.

Velen geloven vandaag de dag dat discipline een vorm van wreedheid is, zelfs kindermishandeling.

Zeker, lichamelijke straf (bijvoorbeeld billeskoek) kan vernederend worden als het misbruikt wordt of te ver gaat, maar een ouder die zijn kinderen echt liefheeft zal voorzichtig zijn met ze te disciplineren wanneer dat nodig is, net zoals de Heer ons als Zijn kinderen disciplineert.

"Spreuken 3:11-12: 11 Mijn zoon! verwerp de tucht des Heeren niet, en wees niet verdrietig over Zijn kastijding; 12 Want de HEERE kastijdt dengene, dien Hij liefheeft, ja, gelijk een vader den zoon, in denwelken hij een welbehagen heeft.

"Spreuken 13:24: Die zijn roede inhoudt, haat zijn zoon; maar die hem liefheeft, zoekt hem vroeg met tuchtiging.

Terwijl training een belangrijk onderdeel is van het opvoeden van kinderen, is er ook een ander aspect om te overwegen: de vermaning van de Heer.

Vermaning van de Heer

Het woord "vermaning" betekent letterlijk om in het verstand te plaatsen of te zetten. Het gaat ook om training, maar vooral door woorden, door aan te moedigen, te herinneren of te waarschuwen.

We zien dat het woord gebruikt wordt in 1 Korintiërs 10, waarin Paulus in vers 1-10 de zonden van Israël tegen God, in de woestijn, beschrijft en Gods daaropvolgende oordelen over Zijn uitverkoren volk. Paulus vertelt ons dan:

“1 Kor.10:11: En deze dingen alle zijn hunlieden overkomen tot voorbeelden; en zijn beschreven tot waarschuwing van ons, op dewelke de einden der eeuwen gekomen zijn.

Deze dingen zijn met het volk Israël gebeurd en dienen als voorbeelden voor ons. Zij werden geschreven om ons te “vermanen”; om ons te leren, ons te herinneren, ons te waarschuwen voor de gevolgen van het zondigen tegen God.

Ouders zijn meestal ijverig in het onderwijzen, waarschuwen en het in herinnering brengen aan hun kinderen over de gevaren in de wereld om hen heen: lichamelijke gevaren zoals het aanraken van een hete kachel of het rennen voor een rijdende auto, evenals de gevaren van alcohol, drugs, seksueel overdraagbare ziekten, enz. De meeste ouders, waaronder ook christelijke ouders, schenken weinig aandacht aan het onderwijzen en waarschuwen van hun kinderen door hen te herinneren aan de geestelijke gevaren die ze in hun leven zullen ondervinden. Ouders, met name vaders, moeten hun kinderen vermanen aangaande Satan en zijn bedrieglijke methoden (Ef 6:10-12), over de boosheden van het wereldsysteem waarin zij leven (1 Johannes 2:15-17), over het gevaar om gelijkvormig te worden aan de wereld (Rom 12:1-2), over de valse leer die zij zullen horen (1 Tim 6:3-5), en over het belang van het bewaken van hun gedachten en harten (Fil.4:4-9).

Dit zijn gevaren die niet alleen het leven van onze kinderen hier op aarde beïnvloeden, maar hun leven voor de eeuwigheid. Paulus schreef aan de Kolossenzen:

“Denwelken wij verkondigen, vermanende een iegelijk mens, en lerende een iegelijk mens in alle wijsheid, opdat wij zouden een iegelijk mens volmaakt stellen in Christus Jezus” (Kol.1:28).

Als kinderen moeten groeien en geestelijk volwassen worden is het van vitaal belang dat hun ouders de Heer Jezus Christus tot hen prediken (of verkondigen); niet een religieus systeem of denominatie met hun geloofsbelijdenissen en tradities, maar een wonderbaarlijke en glorierijke Verlosser en Hoofd! Kinderen moeten gewaarschuwd en onderwezen worden in alle wijsheid als ze geestelijk volwassen moeten worden in Christus Jezus. Ouders en vooral vaders, dit is jullie verantwoordelijkheid!

Effectieve training

Wat is de meest effectieve manier voor ouders om hun kinderen te trainen en te vermanen? Het antwoord is tweevoudig. Om te beginnen moeten kinderen deze dingen gewoon verteld worden. Het boek Deuteronomium bevat Gods geboden aan het volk Israël zodat zij toebereid waren om het beloofde land binnen te gaan. God herinnerde hen aan het belang van het houden van Zijn woorden in hun eigen harten en ze ijverig te onderwijzen aan hun kinderen.

“Deut. 6:6-7: 6 En deze woorden, die ik u heden gebiede, zullen in uw hart zijn. 7 En gij zult ze uw kinderen inscherpen, en daarvan spreken, als gij in uw huis zit, en als gij op den weg gaat, en als gij nederligt, en als gij opstaat.

Ouders hoeven geen klaslokaal te stichten of formele lesroosters samen te stellen om hun kinderen te onderwijzen.

Ze moeten gewoon over de Heer praten als een normaal onderdeel van hun dagelijks leven: *“als gij in uw huis zit, en als gij op den weg gaat, en als gij nederligt, en als gij opstaat.* Al deze tijdstippen zijn wat mensen vandaag "leer momenten" noemen.

Toch is er meer om onze kinderen te leren dan alleen maar over de Heer te vertellen. Ouders moeten hun kinderen ook het verschil tonen dat de Heer in een leven kan maken. Vaders en moeders moeten voorbeelden zijn, geestelijke rolmodellen voor hun kinderen.

Paulus sprak in brief aan de Thessalonicenzen over de invloed die zijn manier van leven had op zijn bediening van het Woord onder hen. Het is interessant dat hij zijn gedrag vergelijkt met die van een liefdevolle moeder en een godvrezende vader.

“! Thess.2:7-12: 7 Maar wij zijn vriendelijk geweest in het midden van u, gelijk als een voedster haar kinderen koestert; 8 Alzo wij, tot u zeer genegen zijnde, hebben u gaarne willen mededelen niet alleen het Evangelie van God, maar ook onze eigen zielen, daarom dat gij ons lief geworden waart. 9 Want gij gedenkt, broeders, onzen arbeid en moeite; want nacht en dag werkende, opdat wij niemand onder u zouden lastig zijn, hebben wij het Evangelie van God onder u gepredikt. 10 Gij zijt getuigen, en God, hoe heilig, en rechtvaardig, en onberispelijk wij u, die gelooft, geweest zijn. 11 Gelijk gij weet, hoe wij een iegelijk van u, als een vader zijn kinderen, vermaanden en vertroostten, 12 En betuigden, dat gij zoudt wandelen, waardiglijk Gode, Die u roept tot Zijn Koninkrijk en heerlijkheid.

Het waren niet alleen de woorden en het onderwijs van Paulus, maar ook zijn zachtmoedigheid in het omgaan met hen, zijn arbeid en moeite voor hen, zijn toewijding, rechtvaardig en onberispelijk gedrag onder hen en zijn voor de

hand liggende zorg voor hun welzijn, zoals hij troostte, en gaf hen de opdracht om de Heer waardig te wandelen.

Het belang van het vertellen en tonen van de dingen van de Heer aan een kind, kan gezien worden in het leven van de jonge man, Timotheüs. Timotheüs groeide op in een huis waar hem het Woord van God werd geleerd.

“2 Tim.3:15: En dat gij van kinds af de heilige Schriften geweten hebt, die u wijs kunnen maken tot zaligheid, door het geloof, hetwelk in Christus Jezus is.

Maar Timotheüs werd ook beïnvloed door de levens van twee vrouwen met hun oprecht geloof in de Heer: zijn moeder en oma.

“2Tim.1:5: Als ik mij in gedachtenis breng het ongeveinsd geloof, dat in u is, hetwelk eerst gewoond heeft in uw grootmoeder Lois, en in uw moeder Eunice; en ik ben verzekerd, dat het ook in u woont.

Tergt uw kinderen niet

Tenslotte nemen we kennis van de speciale voorzichtigheid die de vaders in Kolossenzen 3:21 wordt aangeraden:

“Gij vaders, tergt uw kinderen niet, opdat zij niet moedeloos worden.

Het woord "tergen" betekent ophitsen, prikkelen of irriteren.

Het wordt op een goede manier gebruikt in 2 Korintiërs 9:2 waar Paulus spreekt over de ijver van de Korintiërs, waarmee ze anderen “verwekken” om te voorzien in de behoeften van de heiligen.

Echter wordt hier in Kolossenzen 3:21 het woord in een negatieve zin gebruikt voor een vader die een kind tergt tot er twist ontstaat of zelfs boosheid.

Hetzelfde basisidee is te vinden in Efeziërs 6:4:

“Ef. 6:4: En gij vaders, verwekt uw kinderen niet tot toorn, maar voedt hen op in de lering en vermaning des Heeren.

In dit vers is het woord “verwekken” een ander woord dat specifiek spreekt dat het een kind aanspoort tot toorn of overdreven woede, zelfs tot irritatie of verbittering. Dit betekent niet dat een kind nooit boos kan worden op zijn ouders. Kinderen hebben een zondige natuur die op zichzelf kan leiden tot boosheid, zelfs als ze niet worden uitgedaagd. Gods opdracht, in deze twee verzen, aan vaders is dat ze deze negatieve gevoelens niet in hun kinderen opwekken.

Vaders moeten bijzonder voorzichtig zijn op het gebied van discipline. Wanneer een kind onterecht gecorrigeerd of gestraft wordt kan dat een conflict

veroorzaken tussen het kind en zijn ouders, zelfs gevoelens van woede en frustratie.

Als deze situatie regelmatig voorkomt, kan het kind een punt bereiken waar hij ontmoedigd wordt (Kol. 3:21). Het woord "ontmoedigen" betekent letterlijk "de moed te verliezen" of gedemotiveerd raken. In zekere zin kan de geest van het kind worden gebroken, zijn gevoelens aantasten, zijn passies, en zelfs zijn durf beïnvloeden. Kinderen kunnen ontmoedigd worden tot het punt dat ze het opgeven om hun ouders te behagen.

Vaders moeten hun "bescheidenheid bekend maken aan alle mensen" (Fil.4:5), met name aan hun kinderen. Het woord "bescheidenheid" wordt vaak met "zachtheid" of "mildheid" vertaald, maar draagt ook de betekenis van eerlijkheid of redelijkheid. Het is belangrijk dat vaders voorzichtig met hun kinderen omgaan en dat ze hen eerlijk en redelijk behandelen, met name op het gebied van de discipline.

Vaders moeten op een gecontroleerde manier met hun kinderen omgaan. Om dat te doen moeten de vaders zelf worden geleid door de Heilige Geest van God (Ef. 5:18). Als dit het geval is, zullen ze vervuld worden met de vrucht van de Geest:

"Gal.5:22: Maar de vrucht des Geestes is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid.

Laten we overwegen hoe belangrijk elk van deze kenmerken is op de manier waarop een vader met zijn kinderen omgaat.

Liefde: Vaders moeten hun kinderen onvoorwaardelijk liefhebben, met dezelfde zorg, zorgzame liefde, die God aan ons toont. Dit soort liefde zou een vader moeten sturen en motiveren in zijn omgang met zijn kinderen. Kinderen moeten deze liefde van hun ouders voelen, wanneer ze het ondervinden reageren ze erop.

Vreugde: Het woord "vreugde" heeft niet dezelfde betekenis als het woord "geluk", althans niet in de Schrift. Iedereen ervaart soms geluk, maar alleen degenen die de Heer Jezus Christus als Verlosser kennen, kunnen ware vreugde hebben. Vaders zouden de vreugde van de Heer in hun hart moeten tonen in alles wat zij doen. Het huis moet een plek zijn waar deze geweldige vreugde wordt gezien, ervaren en gewaardeerd.

Vrede: Het woord "vrede" is een woord dat spreekt over "relatie". *"gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God, door onzen Heere Jezus Christus"* (Rom.5:1). Wij zijn in een nauwe relatie gebracht met onze hemelse Vader. In het hebben van vrede met God en het hebben van de vrede

van God in hun harten, moeten vaders zoeken om de vrede in hun gezinnen te bewaren, dit soort vrede bouwt hechte relaties tussen alle gezinsleden op.

Lankmoedigheid: Kinderen kunnen soms uitdagend zijn en het geduld van hun ouders op de proef stellen. Vaders moeten zich bedenken dat hun kinderen niet volwassen zijn; ze zijn kinderen en zijn daarom onvolwassen op veel gebieden. Vaders moeten lankmoedig zijn in het omgaan met hun kinderen en bereid zijn om met het onvolwassen gedrag om te gaan en hen geduldig te corrigeren en te onderwijzen zodat zij in de Heer kunnen groeien en volwassen worden.

Goedertierenheid: Het woord “goedertierenheid” is enigszins moeilijk te definiëren, hoewel we het kennen wanneer we het van anderen ervaren. Goedertierenheid betekent in principe wat weldadig of nuttig is voor iemand anders. Vaders moeten vriendelijk zijn voor hun kinderen, op zoek naar dat wat hun kinderen doet groeien en ontwikkelen, vooral in geestelijke zaken.

Vaders moeten hun kinderen behandelen, zoals Paulus dat in Efeziërs 4:32 beschrijft: *“Maar zijt jegens elkander goedertieren, barmhartig, vergevende elkander, gelijkewijs ook God in Christus ulieden vergeven heeft”*

Goedheid: De Bijbel spreekt van de goedheid van God. God verlangt goede dingen voor Zijn kinderen (Jer. 29:11), daarom geeft Hij hen goede gaven om Zijn doel in hun leven te bereiken. Het karakter van Gods gaven staat in Jakobus 1:17: *“Alle goede gave, en alle volmaakte gifte is van boven, van den Vader der lichten afkomende, bij Welken geen verandering is, of schaduw van omkering.* Vaders moeten streven naar het voorbeeld van hun hemelse Vader in hun omgang met hun eigen kinderen, en voortdurend datgene willen wat het beste is voor hen. Kinderen kunnen leren over de goedheid van God als hun ouders deze goedheid in het gezin laten zien.

Geloof/trouw: Vaders moeten betrouwbaar zijn voor hun kinderen. Zij moeten hun geloof in God en hun trouw aan God tonen, maar zij moeten ook getrouw zijn betreffende hun kinderen. Vaders moeten oprecht zijn, mannen die hun woord waarmaken. De schrijver van Spreuken gaf deze wijze raad: *“De rechtvaardige wandelt steeds in zijn oprechtheid; welgelukzalig zijn zijn kinderen na hem”* (Spr.20:7).

Zachtmoedigheid: Vaders moeten de eigenschap van zachtheid of zachtmoedigheid tonen. Het woord “zachtmoedigheid” spreekt van een houding van nederigheid, een aanvaarding dat de omgang van God met ons altijd goed is. Wanneer een persoon dit soort houding ten opzichte van God heeft, zal in zijn leven getoond worden in het omgaan met anderen in

zachtheid. Vaders die gevuld zijn met de vrucht van de Geest hebben zo'n houding en zullen zacht en mild zijn in de omgang met hun kinderen.

Matigheid/ zelfbeheersing: ten slotte moeten vaders zelfbeheersing hebben, waardoor ze hun passies onder controle houden, met name hun woede. Dit is vooral belangrijk bij het vermanen of disciplineren van hun kinderen. Vaders moeten onthouden dat een harde en oneerlijke behandeling van hun kinderen grote schade kan veroorzaken. Dit omvat harde woorden die in woede worden gesproken. Jakobus, hoofdstuk 3, spreekt over het belang van het beheersen van onze tongen (onze taal). Hoewel de tong een klein lid is in het lichaam, kan het grote schade toebrengen, vooral aan een jong en gevoelig kind.

(8)—Wijsheid – Om een gezin te bouwen.

Als een echtgenoot of vader een godvruchtig huis en gezin moet opbouwen en in degelijk geestelijk leiderschap wil voorzien, moet dat huis gefundeerd zijn op wijsheid.

“Spreeken 24:3-4: 3 Door wijsheid wordt een huis gebouwd, en door verstandigheid bevestigd; 4 En door wetenschap worden de binnenkameren vervuld met alle kostelijk en liefelijk goed.

Dit soort wijsheid is niet de wijsheid van deze wereld; het is de wijsheid die van God komt.

“Jakobus 3:13-18: 13 Wie is wijs en verstandig onder u? die bewijze uit zijn goeden wandel zijn werken in zachtmoedige wijsheid. 14 Maar indien gij bitteren nijd en twistgierigheid hebt in uw hart, zo roemt en liegt niet tegen de waarheid. 15 Deze is de wijsheid niet, die van boven afkomt, maar is aards, natuurlijk, duivels. 16 Want waar nijd en twistgierigheid is, aldaar is verwarring en alle boze handel. 17 Maar de wijsheid, die van boven is, die is ten eerste zuiver, daarna vreedzaam, bescheiden, gezeggelijk, vol van barmhartigheid en van goede vruchten, niet partijdig oordelende, en ongeveinsd. 18 En de vrucht der rechtvaardigheid wordt in vrede gezaaid voor degenen, die vrede maken.

Deze wijsheid wordt niet gevonden in de filosofieën of tradities van mensen. Het wordt niet gevonden in "Hoe moet het" boeken over huwelijk of ouderschap. Het wordt alleen gevonden in het Woord van God. Echtgenoten die waarlijk succesvolle huwelijken willen hebben en vaders die graag godvruchtige kinderen willen opleiden en opvoeden moeten regelmatig tijd doorbrengen in Gods Woord; daar zullen ze de wijsheid vinden om hun huizen te bouwen en te stichten zoals God het heeft bedoeld.